

Rokjes!

Ik kan me de dag waarop ik Nadima ontmoette nog *precies* herinneren. Het was de dag waarop ik mijn drie grote broers had overgehaald om in een rokje naar school te gaan. Ja, echt waar.

Het was zomer, en bloedheet. Iedereen liep zich suf te zweten in de lange, zwarte broek van ons schooluniform. Dus begon ik een petitie voor korte broeken en ik wilde de héle school laten tekenen. Ik zou mijn campagne lanceren door in mijn gymbroekje naar school te gaan. Ik had mijn vriendin Lily gevraagd om ook haar gymbroekje aan te trekken, en ze had ja gezegd. Maar vervolgens vertelde ze het aan haar vriendin Kara, en die zei dat ze het niet moest doen omdat ze dan problemen zou krijgen. Dus appte Lily me de avond ervoor, *op het allerlaatste moment*.

Sorry, Jaz. Ga niet in gymbroek naar school. Lil x

Serieuus? Nou, bedankt, Lil. Het was niets voor haar om me zoiets te flikken, maar ik had kunnen weten

dat Kara zich ermee zou gaan bemoeien.

Dus toen kreeg ik het briljante idee om De Broers een *rokje* aan te laten trekken!

Ze vonden het wel grappig. Ik ook. Tja, het leek een goed idee – *op dat moment*.

De volgende ochtend begon iedereen meteen naar ons te wijzen en te lachen toen we één voor één mama's auto uit kwamen rollen. En eerlijk gezegd zagen De Broers er ook wel idioot uit! Een minirok is echt zo niet hun ding – ze hebben er gewoon de benen niet voor! Of de schoenen!

'Mag ik nú dood?' jammerde Dan, terwijl hij paniekerig aan zijn rokje sjarde.

'Ik ga meteen naar de wc om me te verkleden,' zei Gus.

Gus is de jongste Grote Broer, maar hij wordt wel de grootste. Hij zit pas in de derde, maar hij is nu al net zo lang als Dan, en Dan zit in de vijfde. Matt is mijn oudste Grote Broer – hij doet dit jaar eindexamen. Nu stond hij me woedend aan te kijken en hij mompelde: 'Ik zie er belachelijk uit.'

En hij had helemaal gelijk. Hij is één meter achtentachtig, en het rokje bedekte nauwelijks zijn boxersshort.

'Stel je niet zo aan, Grote Broer!' zei ik lachend, en ik sloeg hem op zijn rug. Toen liepen we de school binnen, recht in de armen van de directeur.

Mevrouw C begon ons meteen uit te foeteren omdat we geen schooluniform droegen.

'Jawel, hoor!' wierp ik tegen. 'Dit is mijn gymbroek en dat zijn schoolrokjes!'

‘Jongens horen een broek te dragen, geen rok,’ antwoordde ze.

‘Staat er in de regels dat jongens geen rok mogen dragen?’ daagde ik haar uit.

‘Nee,’ gaf ze toe. ‘Niet met zoveel woorden.’

‘Nou dan!’ zei ik triomfantelijk.

Ze keek me over de rand van haar bril aan. ‘Jaz Watson, ik kan niet eens meer bijhouden hoe vaak jij de regels al hebt overtreden. En je zit pas in de eerste. Probeer je in het *Guinness Book of Records* te komen, of zo?’

‘Nee, mevrouw! En trouwens, ik overtreed alleen de *stomme* regels.’

Mevrouw C trok een wenkbrauw op. Matt gaf me een por, en Gus ging op mijn voet staan.

‘Als jullie zo doorgaan, kunnen jullie straks nablijven,’ waarschuwde mevrouw C.

De Broers hielden geschrokken hun adem in.

‘Echt waar?’ vroeg ik verontwaardigd.

‘Ja, echt waar,’ antwoordde ze. Toen liet ze ons een gewoon uniform aantrekken – uit de kist met gevonden voorwerpen. Ik kreeg een smerige broek die minstens vijftien centimeter te kort was. Het was echt een ranzig ding dat enorm stonk, en ik zag er volkomen debiel uit.

Zodra ik de klas binnen kwam, proestte Kara het uit. ‘Wat heb *jij* nou aan?’

En dus keek iedereen meteen naar mij.

‘Een baljurk,’ antwoordde ik sarcastisch – waarop de hele klas in lachen uitbarstte, behalve Kara.

‘Maar ik dacht dat je je gymbroek aan zou doen?’ zei ze, en ze probeerde onschuldig te kijken.

‘Die had ik ook aan. Maar ik moest me omkleden van mevrouw C.’

Kara draaide zich om naar Lily. ‘Zie je nou wel? Ik zei toch dat ze problemen zou krijgen.’

Lily trok een grimas. Ze zaten op hun tafel, samen met Chloe en Elly.

‘Ik heb helemaal geen problemen gekregen,’ zei ik, niet *geheel* naar waarheid. (Ik zei maar niet dat mevrouw C had bedreigd met nablijven. En trouwens, dat kon me niet schelen – het was allemaal voor de goede zaak, toch?)

Ik schoof op mijn stoel aan het tafeltje naast Lily en de anderen en liet mijn tas op de grond ploffen. ‘Sterker nog, mevrouw C dacht dat ik in het *Guinness Book of Records* probeerde te komen.’

‘Echt? Is dat je bedoeling?’ vroeg Chloe vol bewondering. ‘Dat zou *zo* cool zijn!’

Die Chloe kun je ook echt alles wijsmaken. ‘Natuurlijk niet, suffie!’ zei ik lachend.

‘Maar waarom had je dan een gymbroekje aan?’ vroeg Elly.

‘Ze wil een petitie indienen, om ervoor te zorgen dat iedereen een korte broek aan mag,’ legde Lily uit.

‘Gaaf!’ zei Ryan. ‘Die wil ik wel ondertekenen.’

‘Ik ook,’ knikte Liam. Ryan en Liam zijn de grappenmakers van de klas en ze zitten naast me – dus dat is vaak lachen. Ik haalde de petitie tevoorschijn, en ze

tekenden meteen. Wauw, dacht ik, al twee hele handtekeningen.

‘Het was alleen niet de bedoeling dat ik als *enige* in een korte broek naar school ging,’ zei ik, en ik keek Lily recht aan.

Haar gezicht betrok helemaal, en dat vond ik eigenlijk prima.

‘Ga nou niet tegen Lily zitten katten,’ snauwde Kara. ‘Je kunt niet verwachten dat iedereen altijd maar doet wat jij wilt.’

Dat moest zij nodig zeggen! Net toen ik haar dat voor de voeten wilde werpen kwam mevrouw W binnen, onze klassendocent.

Terwijl mevrouw W de presentielijst afwerkte, zat Kara steeds met Lily te fluisteren en mij valse blikken toe te werpen – dus ik nam aan dat het over mij ging.

Heel fijn.

2

Engels

Vervolgens hadden we een dubbel uur Engels. Ik haat Engels. En een dubbel uur Engels haat ik dubbel.

Mama zegt dat ik Engels moet zien als ‘een interessante uitdaging voor mijn enorme doorzettingsvermogen’. Tja, ik zou Engels graag zien als ‘een interessante uitdaging voor mijn enorme doorzettingsvermogen’ als ik niet zo’n ongelooflijke sukkel als leraar had. Meneer Y denkt geloof ik dat lesgeven hetzelfde is als zijn leerlingen langzaam dood martelen.

Hij kiest altijd een van de dyslectische kinderen om hardop voor te lezen aan de rest van de klas. En meestal ben ik dat. Waarom?! WAAROM?! Ik ben echt *gigantisch* dyslectisch. En daarbij, er zijn zat kinderen die het heerlijk vinden om voor te lezen – al die types die actrice willen worden, bijvoorbeeld (zoals Kara). Waarom heeft hij toch zo de pik op mij?

Of dan stelt hij de hele klas een vraag en laat hij mij antwoord geven, *ook als ik mijn hand niet heb opgestoken*. Waarom vraagt hij het niet aan een van die kinderen die fanatiek met hun hand zitten te zwaaien en die

het antwoord duidelijk wél weten? Wat heeft het voor zin om het aan iemand te vragen die het níét weet?

Echt, die man is niet goed bij zijn hoofd.

Ik zette me vast schrap voor de gebruikelijke vernerding toen meneer Y ons het huiswerk teruggaf. Met tegenzin sloeg ik mijn schrift open. En ja hoor, het stond helemaal vól met grote rode kruisen, van die kriebelige lijntjes onder foute woorden en verdrietige gezichtjes.

Ik vind dat het verboden moet worden voor leraren om emoji's te gebruiken. Het is zoóóó gênant als ze proberen hip te doen. EN hij had onderaan ook nog 'let op je spelling' geschreven, in grote letters. Hoe kan ik op mijn spelling letten als ik niet weet hoe woorden gespeld worden?

Goed, zoals ik al zei, die man is niet goed bij zijn hoofd.

Hoe dan ook, die hele spelling kan me geen moerschelen want:

- a) alle computers hebben spellingscontrole
- b) de spellingsregels zijn STOM. Waarom worden woorden niet gewoon opgeschreven zoals ze klinken?
- c) spelfouten maken kan ook goed zijn. Ik weet toevallig dat de uitvinders van Google hun zoekmachine eigenlijk Googol wilden noemen. Googol

is een wiskundeterm en betekent een 1 met 100 nullen. Maar toen hebben ze het verkeerd gespeld. En zeg nou zelf, Google is toch een stuk leuker!

Inmiddels was meneer Y een werkblad aan het uitdelen. ‘Vandaag gaan we leren overtuigend te schrijven. Als je een overtuigend stuk wilt schrijven, moet je altijd minstens drie goede argumenten noemen,’ verkondigde hij.

Waarom drie? dacht ik. Waarom is één heel goed argument niet genoeg? En trouwens, wie zegt dat?

Meneer Y praatte verder. ‘Ik wil dat jullie drie redenen geven waarom het goed zou zijn als je zelf je bedtijd mocht bepalen. Schrijf ze puntsgewijs op, en schrijf daaronder dan een korte samenvatting van je argumenten.’

Ik had nogal moeite om hem te volgen. Omdat ik er niet zo goed in ben om een hele reeks opdrachten te onthouden, maar *vooral* omdat ik met mijn hoofd ergens anders zat. Ik baalde dat ik kattig was geweest tegen Lily. Dus zodra meneer Y zich had omgedraaid, scheurde ik een stukje papier uit mijn schrift en schreef ik haar een briefje.

Lil, het SPEIT ME, J x

Ik boog me naar haar toe om het aan haar te geven, maar net op dat moment keek meneer Y om.

‘Jaz Watson!’ snauwde hij. ‘Ga aan het werk! Jij moet juist extra je best doen. En hou op met andere kinderen af te leiden die...’ Hij wilde net een hele preek gaan hou-

den over hoe belangrijk Engels was voor onze toekomst (gaap) toen de deur van het klaslokaal openging en we gered werden door mevrouw C. Ze had een meisje bij zich dat het schooluniform droeg en een bijpassende blauwe hoofddoek.